

Ἄπο τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐκτάκτου πλοκῆς μυθιστορήματος τοῦ γάλλου συγγραφέως Ἐμμανουὴλ Γονζαλές, ὑπὸ τὸν τίτλον

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, πλὴν τῶν περιεργωτάτων καὶ δραματικωτάτων ἐπεισοδίων, μεθ' ὧν ἀείποτε κοσμεῖ τὰ ἔργα αὐτοῦ ὁ συγγραφεύς, ἔχει καὶ τὴν χάριν νὰ μεταφέρῃ τὸν ἀναγνώστην εἰς ἄλλην ἐποχὴν, ἀπομεμακρυσμένην, νὰ ἐξελίσῃ πρὸ αὐτοῦ ἕτερα, ἀρχαιότερα ἤθη καὶ ἔθιμα, νὰ ἀπεικονίσῃ ζωηρότατα γνωστὰ πρόσωπα, διότι τὸ νέον μας εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα κέκτηται καὶ ἱστορικὴν ἀξίαν.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου μας μυθιστορήματος, θὰ ἐπιπροτιήσωσιν οἱ ἀναγνώσται πάντες τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Πλεμόν, ἀκατανικήτως προσελκυόμενος, προέβη κατὰ ἓν βῆμα πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣν τοσοῦτον εἶχεν ἀγαπήσει.

Διωλίσθησε βραδέως, λίαν βραδέως, κρπτούμενος διὰ τῆς χειρὸς ἐκ τῶν ἐκεῖ πεφυτευμένων ἰτεῶν πλησιάζων ὡς παιδίον, τὸ ὅποσον τρέμει μὴ ἀποπτῆ τὸ χρυσοπτέρυγον ἔντομον, ὅπερ καταδιώκει.

Ὅχι, δὲν ἀμφέβαλλε πλέον· δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ.

Ἦτο ἐκείνη· ἦτο πράγματι ἐκείνη.

Τὴν ἔψαυσ σχεδὸν ἂν ἤθελε νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρά του. Ἡ πνέουσα ἐκ τοῦ πελάγους αὔρα ἔφερε πρὸς αὐτὸν τὴν ἀναπνοήν της.

Ὁ Πλεμόν συνεκράτησε τὴν ἐτοιμὴν νὰ ἐκφύγῃ ἐκ τῶν χειλέων του κραυγῆν. Ἡ Λευκὴ ἐλάλει. Ὡμίλει πρὸς τὸν ἕνα τῶν νεκρῶν, ὃν εἶχε γνωρίσει, ὡμίλει πρὸς τὴν μητέρα.

— Ἀπόδωσέ μου τον! ἔλεγεν· ἐθρήνησα, ἐξηγνίσθην. Τὸ γνωρίζεις καλῶς σύ, ἦτις τώρα δύνασαι τὰ πάντα νὰ βλέπῃς· γνωρίζεις καλῶς ὅτι τὸν λατρεύω, ὅτι αἱ νύκτες μου παρέρχονται ἐν ἀγρυπνίᾳ, ὅτι εἰς τὰ χεῖλη μου δὲν ἀνατέλλει τὸ μείδιμα. Απόδωσέ μου τον! Κάμε ὥστε νὰ μου ἀποδοθῇ. Ἐδῶ εἶνε, τὸν εἶδα. Μητέρα μου, σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι πολὺ ἐθρή-

νησα, ὅτι ἐξηγνίσθην. Ἀπόδωσέ μου τον!

Τότε ὁ Πλεμόν ἠσθάνθη τὴν κεφαλὴν του κλονιζομένην. Λυγμὸς ἀνῆλθεν εἰς τὸν λάρυγγά του ἀποπνίγων αὐτόν. Δὲν ἐδίστασε πλέον.

Ἀποτόμως ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κρύπτῃς του.

Ἐκείνη ἐστράφη .. καὶ τὸν εἶδεν..

— Ἄ! εἶπε κλονιζομένη.

Αἱ ἀγκάλαι τοῦ ἀξιωματικοῦ τὴν ὑπεδέχθησαν. Ἡ καρδιά του μετὰ τοὺς σφοδρὸς παλμούς της τὴν ἀνεκάλεσαν ἐκ τῆς λιποθυμίας, ἣν προὔξενησεν αὐτῇ ἡ αἰφνίδιος ἐμφάνισις τοῦ φιλάτου της.

Ἡ συνέντευξις των ὑπῆρξεν ἄφωνος.

Τίνας λόγους ἠδύναντο ν' ἀπαγγελοῦσιν εἰς παρομοίαν στιγμὴν;

Προσέβλεψαν ἀλλήλους φρικιῶντες. Οὐδὲν ὑφίστατο πλέον δι' αὐτούς. Ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ ἀγαλλιάσει των ὑπολανθάνουσα ἀνησυχία τις. Δὲν ἐτόλμων νὰ συνέλθωσιν εἰς ἑαυτούς, προτιμῶντες ἢ πλάνη ἐκείνη, ἂν ἦτο πλάνη, νὰ λήξῃ μετὰ τῆς ζωῆς των. Χαύνωσις ἠδονικὴ τοῦ λογισμοῦ τοὺς ἐκέλει. Ἠσθάνοντο τὴν εὐφρόσυνον ἡλιθιότητα τῆς ἀναρρώσεως, ἦτις ἐπακολουθεῖ τοὺς σφοδρὸς κλονισμούς.

Πέριξ αὐτῶν ἡ φύσις ἠγαλλία. Τὸ σκιερὸν πράσινον χρῶμα τῶν ἐπιταφίων δένδρων, τὸ θρηνώδες φύλλωμα τῶν ἰτεῶν, ἡ ἐπάργυρος κόμη τῶν αἰγείρων, ἐκινούντο μετὰ τῆς αὐτῆς χαρᾶς. Ἦττον βαθύς ἦν ὁ θόρυβος τῶν κυμάτων, ἦττον γλυκὺς ὁ ψίθυρος τῶν φυλλωμάτων ἀπὸ τὸ βλέμμα δι' οὐ αἱ δύο των ψυχαὶ ἀνεζήτουν ἀλλήλας συνενούμεναι.

Ὁ Πλεμόν ὑπεστήριξε τὴν Λευκὴν ἐπὶ τοῦ ὄμου του, ἐνῶ ἡ δεξιὰ του χεῖρ ἐκράτει ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας τῆς συντρόφου του. Αὐτὴ δὲν ἐκινεῖτο, δὲν ἐσειετο καὶ τὰ χεῖλη της, διανοιγόμενα ὑπὸ τοῦ μείδιματος τῆς ἐκστάσεως, ἀκόμη δὲν εἶχον κλεισθῆ.

Τέλος ἐλάλησεν.

Ἡ φωνὴ της ἐξῆλθε μελωδική, πλήρης ἀγνώστων ἀναπάσεων.

— Μὴ φύγῃς, ἔλεγεν αὐτῇ, μείνε! Εἶνε τόσο ἐυχάριστος ἡ συνάντησις μας, Φριδερίκε, δὲν εἰζεύρω ἂν ζῶ ἢ ἂν ἔζησα. Μὴ με ἀφυπνίσῃς, φίλτατέ μου· παράλαθέ με μαζὶ σου. Δὲν θέλω νὰ σὲ ἀφήσω πλέον. Φοβοῦμαι τὴν αὔριον, φοβοῦμαι καὶ αὐτὴν τὴν παροῦσαν ὥραν. Ὅχι πλέον ἀποχαιρετισμοὶ καὶ ἀποχωρισμοὶ· ἡμεῖς οἱ δύο εἴμεθα μόνοι εἰς τὸν κόσμον. Ἐγὼ πάντοτε σὲ ἠγάπησα, πάντοτε, πάντοτε. Καὶ σὺ ἐπίσης πάντοτε με ἠγάπησες καὶ με ἀγαπᾷς ἀκόμη, ἀφοῦ ἐπανῆλθες ἐδῶ. Ὑπῆρξα παραφρων, τὸ γνωρίζεις; ὑπόθεσον ὅτι ἤμην νεαρά. Ἀλλὰ τώρα εἶμαι ζῶσα. Δὲν θ' ἀποθάνω πλέον ποτέ, ποτέ!

Αὐτὸς τὴν ἤκουε καὶ ἐπληροῦτο ἡ ψυχὴ του ἐκ τοῦ ἄσματος ἐκείνου καὶ ἐκορέννυτο ἐκ τῆς ἀρρήτου μέθης. Τέλος ἀπήντησεν:

— Λευκὴ, Λευκὴ! ναί, θὰ σὲ παραλάβω, θὰ σὲ φυλάξω. Οὐδὲν πρέπει πλέον νὰ μᾶς χωρίσῃ. Τὸ εἶπες σύ, ἂν εἶνε ὄνειρον, ἄς παραδώσωμεν εἰς αὐτὸ πᾶσάν μας

τὴν ὑπαρξιν. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ θέσῃ τέρμα εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν ὥραν ταύτην καὶ νὰ κοιμηθῶμεν ἐδῶ τὸν ὑστατον ὕπνον, ἐπὶ τῆς γῆς ἔνθα ἤλθομεν ἀμφοτέροι νὰ προσευχηθῶμεν.

Εἴκοσι βήματα ὀπισθεν αὐτῶν, παρὰ τὸν γηραιὸν φύλακα ἐκπληκτον, δύο ἄνδρες ἴσταντο ἀκίνητοι εὐσεβάστως, μὴ τολμῶντες ἂν ν' ἀνακοινώσωσι πρὸς ἀλλήλους τὰς ἐντυπώσεις των μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς ὑγροὺς καὶ ὄμως λάμποντας ἐκ χαρᾶς διὰ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνων, οὓς ἠγάπων. Ὁ Ζιλδὰ καὶ ὁ γέρον Λεοννέκ ἐσίγων, ἀλλ' ἡ βιαία πνοὴ τοῦ στήθους των ἤρκει ὅπως φανερώσῃ τὴν συγκίνησιν των.

Ἐν τούτοις ἐπῆλθεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὁ Πλεμόν συνησθάνθη τὴν ὥραν καὶ τὸν τόπον ἔνθα εὐρίσκοντο.

Τρυφερώτατα εἶπεν αὐτῇ:

— Πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμεν σήμερον, φίλτατη μου. Αὔριον θὰ σ' ἐπνεύρω, αὔριον... καὶ διὰ παντός!

— Νὰ ἀποχωρισθῶμεν! ἐπανέλαβεν αὐτὴ φρικιῶσα.

Ὁ Πλεμόν ἔδειξεν αὐτῇ τὴν θάλασσαν.

Ἐκείνη τὴν παρετήρησε μετὰ τρόμου. Ἐμελλε καὶ πάλιν ὁ Ὠκεανὸς νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ τὸν μνηστῆρά της;

Δειλὴ συνεσφιχθη πλησίον του, ἐκρεμάσθη εἰς τὸν βραχιονά του. Εἶδε πέραν ἐπὶ τῶν κυμάτων ταλαντευόμενον τὸ τορπιλοβόλον εἰς τὸν ὄρμον.

— Εἶνε τὸ 29; ἠρώτησε μειδιῶσα.

— Ναί, τὸ 29, ἀλλ' ὄχι ἐκεῖνο... τὸ τότε, εἶνε ἄλλο. Τὸ πρῶτον ἐξηφανίσθη, ὅπως αἱ λύπαι μας· αὐτὸ εἶνε τὸ σκάφος τοῦ ἔρωτός μας.

Τότε λίαν σιγὰ ἡ Λευκὴ διετύπωσε μίαν ἐπιθυμίαν:

— Ἄκουσε, διατί ν' ἀποχωρισθῶμεν; Παράλαθέ με, θὰ σὲ ἀκολουθήσω. Ὅθ' ἐκτελέσωμεν ἐκ νέου τὸ πρῶτόν μας ταξιδιον.

Ἡ θάλασσα θὰ μᾶς λικνίσῃ καὶ πάλιν ὄμοῦ, ὄμοῦ πάλιν θὰ ἴδωμεν τὸν οὐρανὸν καὶ τοὺς ἀστέρας. Θέλεις;

Ὁ νέος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἐτόλμησε ν' ἀρνηθῆ. Ἐπὶ τέλους τίς ἠδύνατο νὰ τοῦ τὸ ἀπαγορεύσῃ; Δὲν ἦτο κύριος ἐπὶ τοῦ πλοίου; Εἰς Λοριὰν ἔπρεπε νὰ χωρισθῶσιν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας πάλιν. Ἀλλὰ τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἂν ἤθελε κόψει κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν κοινὴν αὐτῶν εὐφροσύνην, ἦτο ὡς νὰ ἐπανέπιπτε πάλιν εἰς τὸ πένθος. Ὅσοι δὲ ἔζησαν ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὰ δάκρυα τῆς ἀπουσίας, δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσι τὴν ἰδέαν τοῦ χωρισμοῦ, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν.

Συμφώνησαν τότε νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ Λευκὴ εἰς τὴν ἐπκυλιαν, ὅπως προετοιμασθῇ διὰ τὸν βραχὺν διάπλου καὶ νὰ ἐπανέλθῃ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ πιστοῦ Λεοννέκ, ὅστις ἔμελλε νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν ἐκ Λοριὰν εἰς Βάννην.

Ὁ πλοίαρχος ἐστράφη.

Εἶδε τὸν Ζιλδὰ καὶ τὸν σύντροφόν του ἀκινήτους καὶ ἀφώνους ἱσταμένους εὐσεβάστως εἰς ἀπόστασιν τινὰ. Προσεκάλεσε τὸν ναύτην.

— Σὺ τὰ ἐκατάφερες ὅλα αὐτά; τὸν ἠρώτησε μὲ τὰ βλέφαρα βαρέα ἐκ τῶν δακρῶν.

— Ἄ, κύριε πλοίαρχε, κύριε πλοίαρχε! ἀνέκραξεν ὁ Ζιλδά. Ἀνεγνώρισα τὴν κυρίαν πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ χαρῶ τόσο πολὺ ἂν σὰς ἰδῶ καὶ σεῖς νὰ χαρῆτε!...

Ἄντι πάσης ἀπαντήσεως, ὁ Πλεμόν ἤνοιξε πρὸς αὐτὸν τὰς ἀγκάλας του, ὡς εἶχε πράξει τὴν ἡμέραν καθ' ἣν συνητήθησαν ἐν Λοριάν.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Μετὰ βραχεῖαν παῦσιν ὁ Βελτιστσεφ ἐξηκολούθησεν :

— Τώρα... τώρα ὁμολογῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἠττηθέντα. Πόνον καὶ θλίψιν μοὶ προξενεῖ ἡ ὁμολογία αὕτη, ἀλλὰ ὀμιλῶ εἰλικρινῶς, τόσο εἰλικρινῶς, ὅσον ἴσως οὐδέποτε καθ' ὄλον τὸν βίον μου. Ἀναγνωρίζω ὅτι εἶσαι εὐφρεστέρα, ἐπιδεξιωτέρα, ἰξυδερκεστέρα ἐμοῦ, ἰσχυρωτέρα ἐμοῦ καὶ εἰς τὴν θέλησιν καὶ εἰς τὸν χαρακτήρα, καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ ὑποταχθῶ... Τώρα ἀνομολογῶ ὁ ἴδιος τὴν ἐπ' ἐμοῦ ἐπιρροήν σου, καὶ σὲ ἱκετεύω, συγχώρησόν με!

Ἦρπασε μεθ' ὀρμῆς τὴν χεῖρά της καὶ δι' ἱκετευτικοῦ βλέμματος ἀνέμενε μετὰ δίψης τὸν λόγον της, τὴν ἀπόφασίν της.

— Πρὸ δύο ἐβδομάδων, βραδέως ἤρξατο ἡ Λιουδμήλα, μετ' ἀπαθείας ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της, διὰ παρομοίας πράξεως, διὰ παρομοίας ὑποταγῆς, με ἱκετεύετε οὐχὶ νὰ σὰς συγχωρήσω, ἀλλὰ νὰ σὰς φεισθῶ, ἀφοῦ δὲν κατορθώσατε νὰ με στραγγαλίσετε ἢ νὰ με ἐκφροβίσετε, καὶ σὰς ἐπίστευσα... Τώρα με ἱκετεύετε νὰ σὰς συγχωρήσω, ἀλλὰ... ἐγὼ δὲν δύναμαι πλέον νὰ σὰς πιστεύσω. Ὅποιαν ἐγγύησιν δύνασθε νὰ μοὶ παρέξητε, ὅτι ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας ταύτης δὲν θὰ ἀρχήσετε νέας κατ' ἐμοῦ δολοπλοκίας;

— Τίποτε δὲν ἔχω πλέον νὰ βυσοδομήσω!

Καὶ ἀνασπῶν τοὺς ὤμους, ἐκλινεν οὗτος μεθ' ὑποταγῆς τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ τότε εἶχετε εἶπει ὅτι οὐδεμία σὰς ἀπέμεινε διέξοδος, καὶ ὅμως...

— Καὶ ὅμως ἐδοκίμασα; Ναί, ἔχετε δίκαιον· εἶχον ἐντείνειν ὅλας τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ἰκανότητά μου εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο καὶ ἔχασα. Ἐχασα τὴν στιγμήν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐνόμιζον ὅτι εἶμαι νικη-

τής... Τώρα ἐκουράσθη· δὲν ἔχω πλέον οὔτε δυνάμεις, οὔτε διάθεσιν νὰ ἐξακολουθήσω τὸ παιγνίδιον τοῦτο· θέλω ἡσυχίαν! Διὰ τοῦτο σὰς ἐπαναλαμβάνω: συγχωρησατέ με, λάβετε αὐτὰ τὰ χρήματα· ἐγὼ, ἐγὼ ὁ ἴδιος σὰς τὰ φέρω καὶ παρακαλῶ λάβετε τὰ εἰς ἀντάλλαγμα αὐτῶν δὲν θέλω ἄλλο παρὰ τὴν ἡσυχίαν, σὰς λέγω!... Βέβαια ὑπάρχει καὶ μέτρον καὶ ὄριον εἰς πᾶσαν δύναμιν, εἰς πᾶσαν δραστηριότητα· ἡ ἰδική μου δραστηριότης ἐστεῖρευσε πλέον. Ἀφήσατέ με ν' ἀναπαυθῶ, Λιουδμήλα Σεργιέεβνα, ἀφετέ με νὰ τὰ λησμονήσω!

— Ἐγὼ, νομίζω, οὐδὲν φέρω πρόσκομμα οὔτε εἰς τὴν ἀνάπαυσιν, οὔτε εἰς τὴν λήθην σας, ἐξέφρασεν ἡ Λιουδμήλα· ἐγὼ, ὡς βλέπετε, ἀναχωρῶ, καὶ τίποτε ἰδικόν σας δὲν λαμβάνω· θέλω μόνον νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ πᾶσαν ἐνέργειάν σας, καὶ δι' αὐτό, φρονῶ, ὅτι εἶνε καλλίτερον νὰ μὴ μένω ἐν Πετροπόλει.

— Ἀλλὰ... τὰ ἔγγραφα, ἀτόλμως ἤρξατο ὁ Βελτιστσεφ.

— Ἄ, τὰ ἔγγραφα σὰς ἀνησυχοῦν! διέκοψεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα Σεργιέεβνα· καὶ δι' αὐτὰ βέβαια μὰς ἐκοπιᾶσθε ἐδῶ... Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε πρᾶγμα, τὸ ὅποτον οὐδέποτε θὰ κατορθώσατε ν' ἀποκτήσετε!

— Δὲν ἤλθα δι' αὐτό! ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ Πλάτων· ἤθελον μόνον νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ἀναχωροῦσα με καταδικάζετε ἐφ' ὄρου ζωῆς εἰς τὴν μᾶλλον ἀπροσδιόριστον κατάστασιν, με καταδικάζετε εἰς αἰώνιον τρόμον καὶ ἀνησυχίαν, εἰς αἰώνιον ταραχὴν καὶ ὑποψίαν ὡς πρὸς τοὺς σκοπούς σας, καὶ ἐξαρτώμενον ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας σας, κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἀνθέξω ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν τοιαύτην κατάστασιν. Παρὰ νὰ διατελῶ λοιπὸν ὑπὸ τοιοῦτον τρόμον, προτιμότερον νὰ τελειώσω ὁ ἴδιος ἄπαξ διὰ παντός.

— Δηλαδή τί θέλετε νὰ εἶπητε με τοῦτο; ἠρώτησε στραφεῖσα πρὸς αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα.

— Ὅτι αἰσθάνομαι ἐκλιπούσας τὰς δυνάμεις μου, ὅπως ἀνθέξω εἰς τὴν βραδείαν ταύτην βάσανον!... Θέλω νὰ εἶπω ὅτι τοσοῦτον ἐξησθένησα πλέον, τοσοῦτον διψῶ ἠθικῆς ἡσυχίας, ὥστε, ἐν ἐκ τῶν δύο θὰ συμβῆ ἢ θὰ συντρίψω τὴν κεφαλὴν μου ἢ θὰ ὑπάγω νὰ ὁμολογήσω εἰς τὸ δικαστήριον τὴν πρᾶξίν μου.

Ἦ κ. Κόροβοφ ἔριψεν ἐπ' αὐτοῦ ἀκαριαῖον, ἐκπληκτον καὶ ἀνιχνευτικὸν βλέμμα.

— Ναί! ναί!... θερμῶς ἐπεκύρωσεν ὁ Βελτιστσεφ· προτιμότερον νὰ τελειώσω μίαν διὰ παντός!... Καὶ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὸ ἀποφασίσω!... Καλλίτερον νὰ ὑποστῶ ἄπαξ τὴν καταισχύνην εἰς τὸ δικαστήριον, νὰ λάβω τὴν ἀπόφασιν καὶ νὰ ἡσυχάσω ἐπὶ τέλους, παρὰ νὰ σύρω τὴν ὑπαρξίν ἐκείνην, εἰς ἣν με καταδικάζετε!... Καὶ πράγματι, τί μοὶ προτείνετε; Συλλογισθῆτέ το! Λέγετε ὅτι δὲν ἔχετε τώρα ἀνάγκην τῶν χρημάτων μου, ἀλλὰ δὲν μοὶ ἀφίνετε καὶ τὸ δικαίωμα νὰ δια-

θέτω αὐτὰ κατὰ βούλησιν· λέγετε, ὅτι τὰ πάντα ἐτελείωσεν μεταξύ ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, ἐν τούτοις, δὲν ἐγκαταλείπετε τὸν σκοπὸν, νὰ με καταδιώξετε εἰς πρώτην τυχούσαν περίστασιν, καὶ ὁπόταν σὰς ἐπέλθῃ τοῦτο κατὰ νοῦν, καὶ θέλετε νὰ ζήσω, θέλετε νὰ ἤμαι ἡσυχος καὶ ἀμείριμος καὶ ν' ἀναμένω μεθ' ὑποταγῆς, ὅταν ἐπὶ τέλους σὰς ἐπέλθῃ νὰ ἐκτελέσετε τὴν ἐπ' ἐμοῦ ἰδιοτροπίαν σας!... Ἀλλὰ τὴν βάσανον ταύτην οὐδεμία ἀνθρωπίνη φύσις δύναται νὰ ὑπομείνῃ!... Καὶ λέγετε ἀκόμη ὅτι με ἀγαπάτε, ὅτι εἴσθε εἰλικρινῆς φίλη μου!... Θεέ μου! ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ κατόπιν, ὅ,τι καὶ ἂν με ἀναμένει, καὶ αὐτὸ μάλιστα τὸ κότεργον, πάντοτε τὸ κότεργον θὰ εἶνε προτιμότερον ἐκείνου, τὸ ὅποτον μοὶ προτείνετε, τὸ κότεργον τοῦλάχιστον χορηγεῖ εἰς τὸν ἀνθρωπον ὀρισμένην θέσιν, ἐνῶ σεῖς μοὶ τὴν ἀρνεῖσθε!

Ὁ Βελτιστσεφ ἐξέφραζε πάντα ταῦτα ἀψευδῶς καὶ θερμῶς, βαθέως αἰσθανόμενος τὴν σημασίαν τῶν λόγων του καὶ διὰ τοῦτο ἐταράσσεται περὶ τὰ τέλη τοῦ μονολόγου ἡ ταραχὴ αὐτοῦ ἠῤῥησεν ἐπαίσθητῶς· τὸ νευρικὸν αὐτοῦ σύστημα, ἐξηρηθισμένον ἐκ τῆς χθεσινῆς ἐτι ὑστερικῆς προσβολῆς, ἐξηγέρθη ἐκ νέου· κατέστη ὠχρὸς καὶ μετὰ κόπου ἐπεράτωσε τὸν λόγον του, διὰ φωνῆς ἤδη ἀσφυκτιώσης ἐκ τῶν βαρέων λυγμῶν.

Ἡ Λιουδμήλα ἠσθάνθη εἰς τοὺς λόγους του τοιαύτην εἰλικρίνειαν καὶ τοιαύτην ἀποφασιστικότητα, ὥστε κατελήφθη ἀκουσίως ὑπὸ σοβραῆς ἀμφιβολίας, μὴ ἐπὶ τέλους πραγματοποιήσῃ οὗτος τῶν ὄντι τοὺς σκοπούς του. Ἐσκέφθη ὅτι ὠφείλει νὰ ταπεινώσῃ ἐν μέρει τὸ ὕψος της καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τινὰς διαπραγματεύσεις.

Καιροφυλακτήσασα, ὅτε οὗτος κατεπραῦνθη μικρὸν, ἡ Λιουδμήλα Σεργιέεβνα, ἀπατάθη πρὸς αὐτὸν φιλικώτερον ἤδη.

— Παραπονείσθε διὰ τὴν θέσιν σας, ἤρξατο αὕτη· εἶμαι σύμφωνος, θέσις λίαν δεινή, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδική μου μήπως εἶνε καλλιτέρα; Λέγετε ὅτι σὰς καταδικάζω εἰς αἰώνιον τρόμον καὶ ἀνησυχίαν· ἀλλὰ καὶ ἐγὼ βασιμώτατα δύναμαι νὰ φρονῶ τὰ ἴσα· δὲν εἶμαι πεπεισμένη ὅτι δὲν θὰ αποφασίσετε νὰ με δηλητηριάσετε, μάλιστα· καὶ διὰ τοῦτο εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ. Εἰπέτε ὅμως καὶ σεῖς ὁ ἴδιος τί ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν εἰς τοιαύτην διατελοῦντες ἀμφοτέροι παράδοξον θέσιν; Ὁ φόβος, βλέπετε, εἶνε ἀμοιβαῖος καὶ ἀμοιβαία ἡ δυσπιστία!... Δὲν σὰς τὸ κρύπτω· μοῦ φαίνεται ὅτι τώρα ὀμιλεῖτε εἰλικρινῶς, εἰλικρινέστατα, ἀλλὰ... ἂν ἀπατώμαι;... Ἐπειτα σεῖς μοὶ τὸ ἀπεδείξατε, ὅτι εἴσθε ἀξιόλογος ἡθοποιός· πῶς λοιπὸν νὰ σὰς πιστεύσω!... Καὶ ἤθελον νὰ σὰς πιστεύσω;... Ναί, πολὺ τὸ ἐπεθύμουν, ἀλλὰ δὲν ἀποφασίζω, δὲν ἀποτολμῶ, καὶ ἰδοὺ τὸ ὀρθὸν συμπέρασμα ὅλων σας τῶν δολογραφιῶν!

Ὁ Βελτιστσεφ, οὐδὲ λέξιν προφέρων,